

Ο Γρηγόρης Ασίκης γεννήθηκε στην Κων/πολη το 1890 από γονείς Μυτηλήνιους τον Βίκτωρα και Μαρία.

Ο Βίκτωρας και η Μαρία έκαναν 4 παιδιά την Ουρανία, το Γιώργο, το Γρηγόρη και τον Κομνηνό.

Ο Γρηγόρης ξεχώριζε από τα άλλα του τ' αδέρφια, ήταν παιδί ζωηρό, ανήσυχο, πολύ επικοινωνιακό και με πολλά ενδιαφέροντα. Γενικότερα ήταν ένα χαρισματικό παιδί με πολύ ενέργεια και πολλαπλές δραστηριότητες. Ένα από τα αγαπημένα του χόμπι ήταν η ενασχόλησή του με τη μουσική. Έτσι στην ηλικία των 15 χρόνων έπιασε το Ούτι.

Μαθήτευσε σε έναν Αρμένι, σπουδαίο δάσκαλο (ΟΥΤΙΣΤΑ) ο οποίος βλέποντας το μεγάλο ταλέντο του Γρηγόρη, τον παρότρυνε να ασχοληθεί σοβαρά με τη μουσική.

Ο Γρηγόρης μεγαλώνοντας έγινε ένας περιζήτητος γαμπρός καθώς υπήρξε και εμφανίσιμος, ψηλός, λεπτός, καστανόξανθος με γαλανά μάτια και σγουρά μαλλιά.

Το 1915 παντρεύτηκε την όμορφη Κωνσταντινοπολίτισσα Ειρήνη Σωτηριάδου, γόνο εύπορης οικογένειας, η οποία αφού αποφοίτησε από τη Γαλλική σχολή, στο Κοντοσκάλι της Κωνσταντινούπολης, ασχολήθηκε επαγγελματικά με το Ατελιέ μόδας, οικογενειακή επιχείρηση της μητέρας της. Ο Γρηγόρης και η Ειρήνη έφεραν στον κόσμο επτά παιδιά.

Ο Θανάσης ήταν το 1ο παιδί, μετά ο Βίκτωρας που πέθανε 5 μηνών βρέφος, η Βικτωρία που την έχασαν στα 12 της χρόνια, η Αναστασία (μητέρα μας), ο Νίκος, ο Βασίλης που χάθηκε στα 16 του χρόνια και το έβδομο παιδί ήταν ο Μανώλης.

Στην Πόλη ο Γρηγόρης δεν ασχολήθηκε επαγγελματικά με την μουσική.

Το επάγγελμά του ήταν κατασκευαστής μπρούτζινων κρεβατιών υψηλής κατασκευαστικής αξίας (Καριόλατζης).

Από την Πόλη έφυγαν λίγες μέρες πριν την Μικρασιατική Καταστροφή.

Ο Γρηγόρης είχε ένα μικρό βοηθό τον Καχί.

Αυτός του είπε: «Κύριε Γρηγόρη έμαθα ότι μια συμμορία θα σε καθαρίσει γιατί είσαι Έλληνας. Μάζεψέ τα και φύγε».

Όντως ήτανε αλήθεια.

Πούλησε, λοιπόν, τα μαγαζιά του σε ένα Εβραίο μέσα σε μια νύχτα για ένα κομάτι ψωμί.

Τα μεσάνυχτα πήρε τη γυναίκα του, το Θανάση και τη Βικτωρία και ήλθαν στον Πειραιά.

Μετά το 1922 έζησαν μόνιμα στο Βύρωνα.

Τον πρώτο καιρό εργάστηκε στου Ψυρρή.

Ασχολήθηκε πάλι με το επάγγελμα του κατασκευαστή μπρούντζινων κρεβατιών, αλλά μόνο για 6 μήνες.

Στην οδό Αθηνάς 33 βρισκόταν το καφενείο των Μουσικών η Μικρά Ασία. Εκεί μέσα ήταν η έδρα του Σωματείου των Μουσικών.

Περνούσε καθημερινά από εκεί μετά τη δουλειά του.

Το παληό μεράκι ξύπνησε μέσα του, κι έπιασε ξανά το ούτι.

Η μουσική του σταδιοδρομία ξεκίνησε στα τέλη του 1922.

Έπαιζε ούτι στο μαγαζί της οδού Αθηνάς και έγινε σύντομα από-δεκτός από ντόπιους μουσικούς και Μικρασιάτες συναδέλφους του οι οποίοι, βλέποντας το ταλέντο του και τις

γνώσεις του στο ΟΥΤΙ, αλλά και τις εκπληκτικές του φωνητικές ικανότητες, τον παίρνουν μαζί τους σε διάφορες κομπανίες που δημιουργήθηκαν τα χρόνια εκείνα.

Ακούγεται παράξενο πως μέσα σε 2-3 χρόνια, εξελίχθηκε σ' έναν εξάίρετο σολίστα παίζοντας ένα δύσκολο όργανο.

«Ο Γρηγόρης είναι μεγάλο ταλέντο» έλεγε πάντα ο Αρμένης ουτίστας ο δάσκαλός του (όπως διηγιόταν ο αδερφός του Γρηγόρη ο Κομνηνός).

Άρχισε να γράφει πλέον δική του μουσική και τραγούδια. Η πρώτη δισκογραφία του ήταν το 1928. Στην αρχή ξεκίνησε με κάποιους αμανέδες.

Ο Γρηγόρης Ασίκης ηχογραφεί 92 τραγούδια. Συνεχίζει να παίζει και να τραγουδάει παραδοσιακά κομμάτια. Εκτός από το ΟΥΤΙ έπαιζε μπάντζο, βιολί και λύρα.

Ερμηνεύει με επιτυχία όλα τα είδη τραγουδιών:

Τραγούδια της τάβλας, αμανέδες, άλλους ανατολίτικους ρυθμούς, Σμυρνέικα, δημοτικά, λαϊκά, αστικά.

Μέχρι το 1930 ηχογράφησε δικές του συνθέσεις στις εταιρείες Columbia, Odeon, Parlophone και Polydor.

Το 1931 του δίνουν το χρίσμα του Συνθέτη με τα τραγούδια «Ο ΜΕΡΑΚΛΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ» και η «ΠΡΟΞΕΝΙΑ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ».

Τα τραγούδια του ερμήνευσαν:

Η Ρόζα Εσκενάζυ, η Μαρίκα Πολίτισσα, Ρίτα Αμπατζή, Μαρίκα Καναροπούλου, Κώστας Ρούκουνας, Κώστας Τσανάκος, Κώστας Νούρος, Στελλάκης Περπινιάδης, Απόστολος Χατζηχρήστος, Γιάννης Δραγάτσης, Κώστας Τζόβενος, Μάρκος Βαμβακάρης και Γιάννης Παπαϊωάννου.

Όντας, όμως, αριστερός και συνδικαλιστής αποκλείστηκε από τις δισκογραφικές εταιρείες.

Δύο από τα τραγούδια του «Ο ΑΠΑΧΗΣ» και «ΤΟ ΜΑΡΙΚΑΚΙ» τα ηχογράφησε με το ψευδώνυμο Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Έτσι άρχισε να πουλάει τα τραγούδια του σε άλλους μουσικούς που τα εξέδιδαν σε δίσκο με το όνομά τους.

Όταν έπαιζε καμιά φορά κάποιο από τα τραγούδια που είχε πουλήσει είχε μια έκφραση πληγωμένου αγριμιού.

Αχ γιαβρί μου, μου έλεγε, αυτός ο ΠΕΖΕΒΕΓΚΗΣ μου το πήρε για ένα κομάτι ψωμί. Είχε μεγάλη εκτίμηση στους συναδέλφους του και αναφερόταν συχνά στον Απόστολο Χατζηχρήστο, στον Βαγγέλη Παπάζογλου και στον Γιάννη Παπαϊωάννου.

Από το 1938 εξ αιτίας της Μεταξικής Λογοκρισίας, εγκαταλείπει την σύνθεση αμανέδων, τη χρήση του ΟΥΤΙΟΥ και άλλων μικρασιατικών οργάνων.

Άρχισε τότε να γράφει μουσική για μπουζούκι. Εκείνη την περίοδο για να επιβιώσει έπαιζε και τραγουδούσε σε ταβέρνες αλλά και σε μεγάλα κέντρα, σε γάμους και βαπτίσεις.

Επειδή ήταν τίμιος και ακέραιος στο χαρακτήρα του, διετέλεσε ταμίας στο Σωματείο των μουσικών για πολλά χρόνια.

Τραγουδοποιός του Ρεμπέτικου και δεξιοτέχνης στο ΟΥΤΙ, γνώρισε μεγάλη επιτυχία στα χρόνια του μεσοπολέμου.

Έφυγε από τη ζωή 7 Νοεμβρίου 1966 σε ηλικία 76 χρονών.

Σαράντα χρόνια μετά το θάνατό του, τέλη Αυγούστου του 2006, στην Επέτειο της Μικρασιατικής Καταστροφής, ερωτήθηκε ο Μίκης Θεοδωράκης από τα Μ.Μ.Ε., τι γνώμη έχει για τη Σμυρνέικη Μουσική.

Στην απάντησή του, μεταξύ άλλων, ανέφερε ότι ένας από τους αφανείς ήρωες της Σμυρνέικης μουσικής ήταν ο Γρηγόρης ο Ασίκης.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του μείναμε μαζί στο ίδιο σπίτι. Πολύ έντονες οι εφηβικές μου αναμνήσεις από την συγκατοίκηση αυτή. Η κόρη του και μητέρα μου, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ πάντα μου έλεγε ότι ο παππούς σου στα νιάτα του ήταν πολύ κοκέτης και κιμπάρης. Τα κοστούμια του τα έραβε με Αγγλικά κασμίρια.

Τον θυμάμαι να τραγουδάει συχνά, καθισμένος στο μιντέρι, ιδίως αμανέδες. Με εντυπωσίαζε η φωνή του που, παρ' όλη την ηλικία του, είχε μείνει σταθερή, δυνατή και αναλλοίωτη.

ΠΑΠΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕΣ

Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ